
Minneord

OSS IMELLOM

26.9. 2003 døde professor emeritus, dr.med. Harry Nikolai Haugen. Hans hovedvirke som lege var som endokrinolog, og mange pasienter, elever og kolleger sitter tilbake i takknemlighet over hva han fikk utrettet på dette feltet.

Haugen var født i Oslo i 16.2. 1911 og ble cand.med. ved Universitetet i Oslo i 1937. Fra 1937–46 arbeidet han som privatpraktiserende lege i Hønefoss, men fra 1946 var hans virke stort sett knyttet til Oslo-sykehusene. Han hadde fått med seg en variert indremedisinsk utdanning fra Krohgstøtten og Ullevål sykehus, samt fra Rikshospitalet, da han i 1955 ble reservelege ved medisinsk avdeling A, Rikshospitalet. Av professor Paul A. Owren ble han oppfordret til å gå videre innen endokrinologi som på det tidspunkt var et gryende fagfelt innenfor indremedisinen. Etter studier ved Harvard University og Peter Bent

Brigham Hospital i Boston i 1957–58, var han i vel to år knyttet til Institutt for biokjemi, Universitetet i Oslo. I 1961 ble han overlege ved den da nyopprettede Endokrinologisk seksjon ved Rikshospitalets medisinske avdeling B. Denne seksjonen ledet han frem til sin avgang i 1981, men han fortsatte sin legegjerning som praktiserende spesialist helt frem til sitt nittiende år.

Haugen hadde i en årrekke formannsvervet i studiestyret ved Det medisinske fakultet i Oslo, i en periode med viktige reformer og omstruktureringer av studentundervisningen. I mange år var han også formann i stipendieutvalget ved fakultetet.

Han ble spesialist i indremedisin i 1953, i medisinsk biokjemi og fysiologi i 1962 og i endokrinologi i 1984. Han tok sin doktorgrad i 1965 og hadde en omfattende publikasjonsvirksomhet med hovedvekt på endokrinologi og nyrefysiologi. I flere år var han fast medarbeider i *Tidsskrift for Den norske lægeforening*.

Endokrinologisk seksjon ble Haugens faglige hjertebarn. Han bygde opp driften etter ideer han hadde med seg fra USA og utviklet etter hvert en enhet hvor klinisk virksomhet, laboratediagnostikk og undervisning var tett integrert både fysisk og funksjonelt. Han så på laboratoriet som endokrinologens diagnostiske verktøy og følgelig en naturlig del av klinikerens arbeidsområde, men sørget også for at fremragende fagfolk tok seg av den biokjemiske analytiske kompetansen som skulle til for å kunne holde tritt med den raske utviklingen i laboratoriesiden av faget. Denne nærheten mellom pasient og laboratorium gav en unik mulighet for klinisk forskning, og Haugen var en utmerket inspirator og veileder for flere stipendiater. Hans støttende og rolige vesen minnes med glede.

Hans evne til samarbeid og hans brede kompetanse var også avgjørende for de tette bånd som ble etablert mellom Endokrinologisk seksjon og de kirurgiske avdelinger ved Rikshospitalet. Dette dannet grunnlaget for utviklingen av en unik kompetanse spesielt innen behandling av endokrine svulster. Det var imidlertid Haugens evne til å vise interesse og empati overfor pasienter og medarbeidere, kombinert med en levende interesse for endokrinologien – åpenbar til det siste – som gjør ham fortjent til en hederstittelen: en av norsk medisins «grand old men».

Ingegerd Frøyshov Larsen, Jak Jervell, Johan Halse

Publisert: 8. januar 2004. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.